

„Blic“ u kosovskom selu Prekovce

Danijel domaćin u četrnaestoj godini

Noć je. Kucamo na vrata. Otvora Danijel. „Dobrodošli“, kaže, propuštajući nas kroz kuću. Poziva nas da sednemo za trpezu. „Nemojte da sudite po staroj kući, meni i majci. Slava je. U mojoj kući danas ima svega“. Dečak - domaćin stajao je i nazdravio gostima, a onda nas, potpune strance koje je pustio u kuću, upitao: „Kojim dobrom? Odakle ste?“

Željka Jevtić

Tada pred Svetog Đorđa upoznali smo na Kosovu i Metohiji Danijela Petkovića. Ima 14 godina, ide u osmi razred. Živi u selu Prekovce, opština Novo Brdo. Danijel deli sudbinu njegove drugarice i komšinice Slobodanke Tasić, devojčice čije pismo je predsednik Srbije Boris Tadić pročitao u Savetu bezbednosti. I njegov otac, poput Slobodankinog, kidnapovan je 1999, u gnjilanskom selu Cernica kada je krenuo na posao. I dečakova kuća je spaljena '99. Nikada posle nije išao da je vidi, ali „čuo je od odraslih da je uništena do temelja“. I Danijel danas, poput Slobodanke čiji je dom takođe spaljen, ne živi u svojoj kući...

Danijelu je sve na svetu njegova majka. Gordana, invalid teške kategorije. Njihova mesečna primanja su 2.600 dinara.

Dečak je juče bio u Gračanici, kupovao „neke stvari za kuću kojih nema i njegovom selu.“ I video sliku svoje drugarice u nov-nama.

- Slobodanka je u pismu napisala sve nas. Svi mi na Kosovu živimo isti život i nikome nije lako. Pa ni nama leci - kaže Danijel.

Poput Slobodanke Tasić, devojčice čije pismo je pročitano u SB UN, na Kosovu ima još dece koja ne znaju sudbinu svojih roditelja

Profesor Gojko Savić i Ivan Janjicijević, jedan od dobitnika stipendije

Danijel Petković

Stipendije „Božura“ iz Čikaga

Članovi Udruženja „Božur“ iz Čikaga stipendiraće 18 dece sa KIM kojima su jedan ili oba roditelja stradala posle 1998. godine. Prve stipendije podeljene su juče u Gračanici. Zastupnik „Božura“ profesor Gojko Savić, bivši rektor Univeziteta u Kosovskoj Mitrovici, kaže da su članovi „Božura“ ugledni biznismeni koji osećaju moralnu obavezu da stipendiranjem pomognu srpsku siročad koja su ostala da žive na Kosmetu. Miloš Antić učenik prvog razreda Elektrotehničke škole sa pet godina ostao je bez oba roditelja. Živi u Parješuu kod

hrane se u narodnoj kuhinji u selu Prekovce, za koju hranu nabavlja, kako kaže narod, najhrabrija popadija - Svetlana iz Zvečana. Po hranu odlazi najčešće Danijel, a kada je u školi, ide teško pokretna majka, polako stigne i vrati se na vreme sa hranom.

ostane da kupimo drva. Svakog meseca majka odvoji na stranu po malo novca i do zime skupimo. Nikada ne tražim novac za neke stvari za mene. Znam da nemam - priča dečak.

Danijel je domaćin. Završava sve sam. Cepa drva, sprema po kući, ure-

gnjilana. Do pre dva dana zavisio je od pomoći komšija i socijale i kako kaže, trpeo krijući se od vršnjaka.

- Moram da razdužim dug u prodavnici... Sretan sam jer više neću morati da molim za hleb i mleko - kaže Miloš. Ambasador UNICEF-a bivši košarkaški reprezentativac Žarko Paspalj preuzeo je staranje o Nikoli Trajkoviću iz Kuzmina kod Kosova Polja, učeniku šestog razreda. On kaže: „Ne znam ko je moj donator, ali su mi obećali da će mi poslati njegove postere i izlepiću sobu. Nadam se da ću ga ubrzo lično upoznati“

N. Z.

mu pomogne kada mu pomalo „zapne“ u školi. Ipak je vrlo dobar đak.

Slobodanka, koja je od kako se njeno pismo čulo u Savetu bezbednosti postala heroj svojim sunarodnicima, plaća smeštaj u gnjilanskom selu Kusce jer je njena srednja ekonomska

pohada osnovnu školu u svom selu. Ali, do nje pešači.

- Pa ima oko dva kilometra do škole. Idem sam, peške. Ostale voze roditelji. Mene nema ko... Ne plašim se, pazim se. Uvek stignem kući pre mraka. Malo je teško kada padne veliki sneg, ali prodem nekako - pojašnjava Danijel.

Slobodanka još nije odlučila šta će biti kada poraste, ali kaže „volela bih da budem neko ko pomaže ljudima“. Danijel je međutim, čvrsto odlučio; „Želim svim srcem na vojnu akademiju“.

- Eee... pa, sad... Ne znam šta baš! Možda i pilot. Ali vojnik sigurno. Ali, prvo moram nekako da se zaposlim da bih imao para da majci obezbedim kuću - siguran je dečak.

Danijel i Slobodanka su deca koja ne znaju sudbinu svojih očeva i koja žive od onoga što zarade njihove

I
Z
S
S

Z
N
ja
sv
o
ju
ak
Pc
sv
pr

I

R

Re

pr

i

op

jet

Vc

za

av

su

ag

no

I

Jc

Lu

Gu

Srl

od

en

pre

pe

je

va

ak

Ud

toč

I

F

S

For

ml

ort

Ce

sab

nik

ja

k

poč

Slo